

ב"ל (תל-אביב-יפו) 22086-01-11 - כוכבה אוזן נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (תל-אביב-יפו) 22086-01-11 - כוכבה אוזן נ' המוסד לביטוח לאומי מחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 22086-01-11

כוכבה אוזן

ע"י ב"כ עו"ד ינון תמרי

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ עו"ד רועי הררי

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[12.02.2013]

כב' השופטת רות צדיק

נציג ציבור (מעבידים) מר יצחק בן דור

פסק דין

1. האם ארע אירוע תאונתי ביום 18.11.09 תוך כדי ועקב עבודת התובעת כמלווה מטעם חברת או אר אס (להלן - החברה), זו השאלה העומדת להכרעתנו בתיק זה.

העובדות העולות מתצהיר התובעת-

2. בנה של התובעת, דניאל (להלן- הבן) הינו נכה צה"ל הסובל מפגיעה בשדה הראיה לכן נזקק למלווה. משנת 1992 התובעת מלווה את בנה תמורת תשלום שכר, במסגרת העסקתה בחברה. כמו כן, התובעת מדווחת על שעות עבודתה לחברה.

3. ביום 18.11.09 במסגרת עבודתה, יצאה התובעת יחד עם בנה לרח' השומר 76 בבני ברק, לרכוש ריהוט (סלון) לבנה.

4. כאשר הגיעו לאזור החנות, מעדה התובעת ונפלה. כתוצאה מכך נגרם לה לטענתה נזק רפואי בעמוד השדרה.

5. חרף פנית התובעת לקבלת הדוחות החודשיים לחודשים אוקטובר - דצמבר שנת 2009, נשלחו תלושי השכר בלבד ללא דוחות העבודה. מסמכים רפואיים שהוגשו לתיק-

6. דוח חדר מיון, יום למחרת האירוע (19.11.09) בו נרשמה הסיבה - "ת. עבודה". הטופס אף הוחתם בחותמת "תאונת עבודה" אולם לא פורט כי הנפילה אירעה בדרך לקניית סלון לבית הבן.
7. בתשובת יועץ קופת חולים מכבי מיום 15.12.09 (נ/7), צוין כדלקמן "ביום 18.11.09 נפלה, נחבלה בגב ובברך שמאל".
8. על גבי טופס בל 250 מיום 27.1.10 (נ/3) חתומה הגב' חגית לוזון רכזת מלווים. בסעיף "תאור התאונה" נרשם "לטענת המלווה הלכתי לקניות לנכה ובמהלך החנייה נפלתי על מדרגה" בסעיף "האבר שנפגע" נרשם - "לטענת המלווה חוליה בעמוד השדרה וברך השמאלית מהאגן עד כף הרגל".
9. ביום 27.4.10 הגישה התובעת תביעתה למוסד. בפרק "פרטי הפגיעה" צוין כי תאריך הפגיעה היה ביום 18.11.09, ביום רביעי בשבוע בשעה 14.00 לערך. בתאור הפגיעה נרשם - "נפילה ממדרגה שבר בחוליה L2 מותנית פגיעה חזקה בברך שמאל".
10. בהודעה אשר מסרה התובעת לחוקר בתאריך 31.5.10, נרשמו הדברים הבאים - "בתאריך 18.11.09 אני ובני יצאנו במונית לכיוון ב"ב הוא הלך לפיזיותרפיה ואני המשכתי לכיוון של חנות רהיטים ברחוב השומר לא יודעת שם חנות הרהיטים. רציתי לקנות סלון לדירה של בני. ירדתי אל החנות שהיא נמוכה מהמדרגה נתקלתי במדרגה ונפלתי על צד שמאל על הריצפה. בני הגיע למקום ולקח אותי במונית הביתה" (עמ' 1-2 להודעה שורות 19-20; 1-6 בהתאמה).
11. בתעודה ראשונה לנפגע בעבודה מיום 16.6.10 (נ/4) נרשם "ב- 18.11 כשימשה מלווה לבן שהוא נכה צה"ל נפלה ממדרגות וקיבלה מכה בברך שמאל וע"ש"...
- במסמך רפואי מאת ד"ר מנחם יצחקי מיום 1.8.10 (נ/5) צוין "לנ"ל היה שבר דחוס בחוליה L2 כתוצאה מנפילה ב- 18.11.09".
- דין והכרעה-
12. בחקירתה הנגדית נשאלה התובעת כמה מדרגות היו במקום בו לטענתה נפלה וכך השיבה - "הרבה, אולי שמונה. נכון שלא נפלתי בשמונת המדרגות אלא מדרגה אחת שנכנסתי לחנות, זה מרתף ובשביל להיכנס אליו יש מדרגה אחת בצבע הרצפה וזה קרה בתוך המרתף בכניסה לחנות. לא ידעתי שזו מדרגה ושמתי את הרגל ונפלתי" (עמ' 4 לפר' שורות 14-17).
- התובעת עומתה בחקירתה הנגדית עם דבריה לחוקר שם טענה כי בנה הלך לפיזיותרפיה ומנגד בעדותה טענה כי הבן התכוון אח"כ ללכת לפיזיותרפיה וכך השיבה - "אמרתי שלא הלכתי עם הבן, הוא לא רצה לקנות סלון, אמרתי שאני אלך לקנות לו על חשבוני ואז ירדתי לבד. הוא עמד וחיכה ברח' עם המונית שלו" לשאלה מדוע לחוקר אמרה שהבן כבר הלך לפיזיותרפיה השיבה - "הוא עוד לא הלך... הוא היה צריך ללכת לפיזיותרפיה בבית החולים בת"א. הוא לא היה צריך לחכות לי עם המונית שלו, הוא לא הספיק כמה מטרים לנסוע ואז התקשרתי ואמרתי לו שנפלתי". (עמ' 5 לפר' שורות 1-10).

13. לא נעלמה מעינינו טענת הנתבע כי נפלו סתירות בדברי התובעת באשר לשאלה האם הבן המתין בקרבת מקום או המשיך לנסוע לטיפול פיזיותרפיה. עם זאת גרסת התובעת כי נפלה בכניסה לחנות שעה שהלכה לקנות סלון לבנה, לא נסתרה ונשמעה מפי התובעת מתחילת ההליך בבית הדין ואף קודם לכן בהודעה אשר מסרה לחוקר המוסד.

הלכה פסוקה וידועה היא כי:

"... הגרסה אותה מוסר מבוטח במסגרת חקירות שנערכות קודם לקיומם של הליכים משפטיים, בעת שעדיין אינו מודע לנפקות המשפטית העולה מגרסתו, ודאי כאשר המדובר בנפקות לגבי מצב עתידי, אותו לא מתכנן המבוטח בעת שהוא מוסר את גרסתו, הינה הגרסה שיש לתת לה עדיפות..." (ראו:עב"ל (ארצי) 4926-09-10 פחימה נ' המל"ל, סעיף 11 לפסק הדין, ניתן ביום 15.03.11).

14. מקובלת עלינו עמדת ב"כ התובעת כי הגדרת מלווה לנכה צה"ל הינה הגדרה רחבה אולם מששוכנענו כי הנפילה אירעה שעה שהלכה לקנות סלון לבית הבן, די בכך כדי לקבוע כי מדובר בתאונה אשר אירעה תוך כדי ועקב העבודה ומכל מקום לא נטען וממילא לא הוכח כי קיים סייג להגדרה.

15. זאת ועוד. לא מצאנו לקבל את טענות הנתבע בדבר סתירות בדברי התובעת במסמכים שונים (נ/3; נ/4; נ/6-מכתב שנכתב בסיוע עמותת ידד, סעיף 31 לסיכומי הנתבע). נזכיר כי הדברים נרשמו בכל ההזדמנויות מפי התובעת ומשכך לא ראינו לייחס חשיבות יתרה לשאלה האם צוין במסמך כי התובעת נפלה או נתקלה, במדרגה אחת או במספר מדרגות בחנות או בחניה שעה שבכל המסמכים מצוין מדרגה וכן נזכרת נפילה. כמו כן, לא ראינו ליתן משקל מיוחד לעובדה כי בכתב התביעה צוין כי התובעת נפלה ב"אזור החנות".

בנוסף, עדות התובעת הותירה רושם מהימן ואמין בעינינו וגרסתה לעניין האירוע הנטען מיום 18.11.09, לא נסתרה. בנסיבות אלה אף לא ראינו ליתן משקל לעובדה כי בטופס התביעה לא פירטה התובעת כי הנפילה אירעה שעה שהלכה לקנות סלון לבנה.

16. עוד נציין כי הגם שבדו"ח המיון מיום 19.11.09, לא צוין כי הנפילה אירעה שעה שהתובעת הלכה לקנות סלון לבנה, נרשם כי הסיבה להפניה היא "ת.עבודה". כמו כן המסמך הוטבע בחותמת "תאונת עבודה". סממנים אלה מלמדים לשיטתנו למרות שלא נרשם בסעיף "סיבת הפניה למיון" כי הנפילה אירעה שעה שהתובעת הלכה לקנות סלון לבנה, כחלק מעבודתה בחברה כמלווה נכה צה"ל, נאמר לרופאים כי הנפילה קשורה לעבודה, שאם לא כן לא ניתן כל הסבר המניח את הדעת לציון המילים "תאונת עבודה" והטבעת חותמת כנ"ל.

17. זאת ועוד. בטופס חדר המיון בסעיף "סיבת הפניה למיון" צוין "לדבריה אתמול נפלה ונחבלה בברך" מכאן שלא מדובר באנמנזה סותרת אלא לכל היותר "אנמנזה שותקת".

בהקשר זה הבהיר כב' השופט רבינוביץ בעב"ל 37/03 משה פרומברג נ. המוסד לביטוח לאומי, כי קיימים סייגים למתן משקל לאנמנזה כפי שנקבע בעב"ל 166/99 דניאל גרץ נ. המוסד לביטוח לאומי ועל פיהם:

"רואים אנו שההלכה בעניין משקלה של האנמנזה אינה מאיינת ראיות אחרות המוכחות בפני בית הדין, אלא משמשת כאחת העדויות והראיות, מתוך המכלול הכולל של הראיות שבפני בית הדין.

הנובע מכך שאין, ובכל תנאי, ליתן לאנמנזה משקל מכריע ומוחלט לדחיית תביעה כל אימת שלא מזכיר מבוטח תובע במפורט ובמדויק, בהיותו בבית החולים, את אירועי העבודה."

18. כך גם עולה מהמסמך הרפואי מיום 15.12.09 (נ/7) בו צוין כי התובעת נפלה בתאריך 18.11.09. המסמך נעדר פירוט כי הנפילה אירעה במסגרת העבודה עת הלכה לרכוש סלון לבנה אולם, משמדובר באנמנזה שותקת ולאור האמור בדו"ח חדר המיון ממנו עולה כי התובעת ציינה כי מדובר בתאונת עבודה, לא ראינו ליתן משקל לעובדה כי מסמך זה נעדר פירוט מטרת ההליכה.

19. אשר לטופס בל 250- אכן צוין במסמך כי העובדות הינן ל"טענת המלווה" אך אין בכך כדי לתמוך בטענה כי האירוע לא אירע. ככל שמבקש הנתבע להוכיח כי הדברים נרשמו כדי להדגיש חוסר ידיעה מצד המעסיק, היה עליו להוכיח טענתו זו. משבידנו מסמך המעיד על נפילה שעה שהתובעת הלכה לקניות עבור הנכה, ובהעדר ראיה לסתור אין כל סיבה שלא לקבל את המסמך. יתרה מכך, למרות שהמעסיק לא מילא את פרטי הפגיעה בטופס התביעה, הוצהר על ידו כי התובעת עבדה במפעל המעסיק במועד הפגיעה.

20. תימוכין לעבודת התובעת במועד הפגיעה מוצאים אנו גם ב"דוח שעות ליווי לחודש נובמבר" (נ/2) ממנו עולה כי בתאריך 18.11 עבדה התובעת משעה 11.00 ועד השעה 23.00. ביום 19.11 עבדה היא מהשעה 11.00 עד שעה 15.00.

לטענת הנתבע, מסמך זה מחליש את עמדת התובעת שכן עולה ממנו כי ביום האירוע עבדה יום שלם ודווקא למחרת היום הפסיקה את עבודתה בשעה 15.00. סבורים אנו כי מסמך זה מתיישב עם גרסת התובעת ועם מסמכים נוספים בתיק (ראו: דו"ח חדר מיון מיום 19.11.09) מהם עולה כי ביום האירוע לא ניגשה התובעת לקבלת טיפול רפואי אלא רק למחרת היום.

העובדה כי התובעת לא ניגשה לקבלת טיפול רפואי בו ביום אין בה כדי לאיין את קורות האירוע. 21. ב"כ הנתבע מייחס חשיבות רבה לסתירות בדברי התובעת בעניין ניסיונה להגיש תביעה נזיקית בגין אירוע הנפילה. מהמסמכים שהוגשו לתיק בית הדין עולה בבירור כי התובעת ניסתה להגיש תביעה נזיקית כנגד החנות אך הדבר לא צלח. בנסיבות אלה, לא ראינו לייחס משקל לסתירות בתשובותיה בעניין זה.

מכל מקום, די שהוכח כי היה ניסיון להגיש תביעה נזיקית בגין האירוע על מנת לתמוך בעצם התרחשותו. מזכיר כי הפלוגתא שנקבעה בתיק זה הינה האם האירוע אירע תוך כדי ועקב העבודה ולא עצם קורות האירוע.

22. אשר לטענת הנתבע על פיה התובעת נמנעה מהבאת עדים אשר נכחו במקום הארוע - אכן בטופס התביעה צוין כי לאירוע היו עדים עם זאת הדעת נותנת כי מדובר בעדים אקראיים, עוברי אורח, על כן הימנעות מהבאתם למתן עדות בפנינו הינה חסרת משמעות וממילא ספק רב אם עדים אלה יכלו לתמוך בטענה כי הנפילה אירעה תוך כדי ועקב העבודה.

סוף דבר:

23. על יסוד כל האמור לעיל, אנו קובעים כי הוכח קיומו של אירוע תאונתי ביום 18.11.09 תוך כדי ועקב עבודת התובעת על כן, דין התביעה להתקבל.

24. הנתבע ישא בהוצאות שכ"ט עו"ד התובעת בסך של ₪ 6,000 אשר ישולמו תוך 30 יום מהיום. נצי גמעבידים מר יגאל ליבר

רוית צדיק, שופטת

ניתן היום, ב' אדר תשע"ג, (12 פברואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.